

I skyrius

Budimo palata

Kulminacija

Kaip vadinasi tas mokslas,
Tiriantis Dievo buvimą tarp mūsų, –
Nuolat imantis mėginis
Iš visų mūsų žvilgsnių,
Žodžių ir bučinių,
Gebantis pamatuoti,
Kiek laiko ginkluojamės gyvenimui ir kiek –
Iš tiesų gyvename?

9

Arti žiema. Žmona arti, ugnis –
Visa esybe atpažįstu šitą akimirką
Kaip žadėtą
Aukščiausiąjį savo būties tašką.

Čia turėčiau sustoti, pasilikti, tačiau...

Tolstu ir tolstu į tai,
Kam visą gyvenimą ruošiausi,
Link ten,
Kur niekada nesiruošiau.

Lututė

Klausi: kas gi nutiko? Kas tau yra?

Tyliu, nors turėčiau sakyti:

Man yra apstulbusi,
Savo buvimu netikinti,
Prie šito pasaulio
Niekaip priprast
Neįstengianti pelėda.

10

Dažniausiai sutinkama senuose pušynuose,
Sąmonės paribiuose,
Neišbrendamuose
Nemigos tirščiuose –

Nešiojanti savy užtemimo užkratą,
Kažką turinti iš okultizmo, kažką –
Iš pasakų gaudžiomis pabaigomis,
O greičiausiai – ir uokšą
Kažkur
Mano krūtinėje –

Matau ją savo kalendoriaus lapeliuose,
Savo rentgeno nuotraukose,
Matau ją atsispindinčią tavo vyzdžiuose,
Net ir dabar,
Kai į mane žiūri –

O metas tam – pernelyg netinkamas,
O mudu – pernelyg laimingi,
O nutylėti – pernelyg paprasta...

Nieko – numoju – kvailystės,
Ir pats iškart įtikiu,
Kad tikrai –

Ir juokiamės abu,
Žingsniuodami lapais nuklotu
Grindiniu,

Ir jaukiai lyja, ir temsta, ir įsijungia
Elegantiški parko žibintai...

Lu-tu-tė, lu-tu-tė, –
Viena sau kala
Įsismarkavusi širdis.

Bet aš ir be jos žinau.

Slėpynių skaičiuotė

Ledo šarvas plonas
Masina prasmegti.
Beasmeniai žmonės,
Išsėtinės naktys.

Virkauja greitoji,
Pamiršta iškviesti.
Nebūtį transliuoja
Užgesinti miestai.

12

Medžiai lipa sienom,
Blyksnio pabaidyti.
Ten, kur langas vienas
Mėnesiena švyti.

Kur baikšti gyvybė
Nuo pasaulio slepias.
Atsitvėrus knygom,
Atsispaudus lapuos:

Tik neišsiduoti,
Tik nekelti vėjo,
Kol naktis kerotom
Venom nenuėjo.

Džiaugtis ir gailėtis,
Vėl sulaukus ryto –
Kad neišprotėta,
Nenusižudyta –

Kad į mano menę
Dar nerado rakto
Minios beasmenės,
Išsėtinės naktys.